

ΜΑΓΚΙ ΧΟΛ

ΕΓΩ ΚΙ ΕΣΥ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ

1

ΕΝΑΣ ΑΡΧΑΙΟΣ ΓΡΙΦΟΣ.
ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΠΟ ΙΧΝΗ.
ΕΝΑ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE CONSPIRACY OF US
Από τις Εκδόσεις G. P. Putnam's Sons, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η τριλογία της συνωμοσίας 1 – Εγώ κι εσύ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Maggie Hall
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαντά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Theresa M. Evangelista
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά,
Μερσίνα Λαδοπούλου

© Margret Hall, 2015
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1203-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1204-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΜΑΓΚΙ ΧΟΛ

ΕΓΩ ΚΙ ΕΣΥ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ
1

Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά

*Για τον Άντριου.
Αυτό το βιβλίο δε θα υπήρχε χωρίς εσένα.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Αυτό το κομμάτι χαρτί θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε.

Ο προβολέας πίσω μου άναψε πρώτα με ένα έντονο πράσινο φως, μετά έγινε ροζ και στο τέλος έσβησε. Το ροζ συνέχισε να καίει τους αμφιβληστροειδείς μου, χαρίζοντας μια ροδαλή λάμψη στη διπλωμένη σελίδα που έσφιγγα στο χέρι μου.

Απέμεινα να την κοιτάζω για μερικά δευτερόλεπτα και μετά την άνοιξα ξανά.

Το περίπου δεκαπέντε εκατοστά τετράγωνο χαρτί είχε μόλις πέσει από την τσάντα του Τζακ Μπίσοπ.

Ο Τζακ Μπίσοπ είναι ο νέος μαθητής, που πήρε μετεγγραφή στο Λύκειο Λέικχέιβεν στις αρχές αυτής της εβδομάδας· που εμφανίστηκε εδώ, στην πρόβα για τα φώτα, παρόλο που ήταν το τελευταίο άτομο που θα περίμενα να ασχολείται με το θέατρο.

Κοίταξε το τηλέφωνό του, κατέβηκε βιαστικά από την υπερυψωμένη πλατφόρμα και τώρα διέσχισε τη σκηνή, με τα βήματά του να αντηχούν σε όλο το θέατρο. Το λευκό μπλουζάκι του έγινε πορτοκαλί από το φως του επόμενου προβολέα και μετά μπλε – μια φωτεινή κουκκίδα στο σκοτάδι.

Σιγουρεύτηκα ότι δεν κοιτούσε κανείς, άνοιξα ξανά το χαρτί και άρχισα να το στρώνω με τα χέρια μου.

Ήταν μια φωτογραφία· μια φωτογραφία ενός κοριτσιού με σκούρα μακριά μαλλιά και ασορτί σκούρα μάτια, τα οποία κοιτούσαν λίγο πιο πέρα από τον φακό.

Το κορίτσι ήμουν εγώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Παρακολούθησα τον Τζακ μέχρι που εξαφανίστηκε.

Στην άλλη άκρη της πλατφόρμας η Λάρα Σάντσεζ, η διευθύντρια φωτισμού του ανοιξιάτικου θεατρικού έργου κι εκείνη που με πίεσε να έρθω σήμερα, έσκυψε πάνω από τα καινούργια μηχανήματα του θεάτρου, για να δείξει πώς λειτουργούσε άλλο ένα φως, προκαλώντας έτσι μικρή δόνηση σε όλη την πλατφόρμα.

Έσφιξα το συρματοπλεγμα, με τις αρθρώσεις των δαχτύλων μου να έχουν ασπρίσει, και κοίταξα ξανά τη φωτογραφία. Σε αυτήν τα χείλη μου ήταν μισάνοιχτα και το κεφάλι μου γυρισμένο σαν να μιλούσα σε κάποιον. Θα πρέπει να τη βρήκε στο διαδίκτυο. Η Λάρα πόσταρε αμέτρητες φωτογραφίες. Το ότι ο Τζακ Μπίσοπ μπήκε στον κόπο να ψάξει κάποια φωτογραφία σήμαινε... Δεν υπάρχουν πολλοί λόγοι να έχει ένα αγόρι μαζί του τη φωτογραφία σου.

Ξαφνικά συνειδητοποίησα πόσο πνιγηρός ήταν ο αέρας γύρω μου. Καυτός. Σχεδόν αποπνικτικός. Τα πήγαινα καλύτερα απ' όσο περίμενα, αλλά δε θα έλεγα όχι σε μια δικαιολογία να κατέβω επιτέλους κάτω.

Σηκώθηκα όρθια με αστάθεια. «Συγγνώμη», ψιθύρισα στη Λάρα, καθώς περνούσα πάνω από πόδια και σακίδια. «Με συγχωρείτε». Δε σταμάτησα, μέχρι που βρέθηκα σε στέρεο έδαφος. Ξεσκόνισα το τζιν μου, έβαλα τη φωτογραφία στην τσάντα ταχυδρόμου που κρατούσα, και μετά άνοιξα τη βαριά πόρτα του θεάτρου.

Ο Διάδρομος Β έδειχνε ιδιαίτερα σκοτεινός σε σύγκριση με τη φωτεινή σκηνή, αλλά ο Τζακ, ο οποίος βρισκόταν στα μισά του δρόμου προς το γυμναστήριο και κοιτούσε το τηλέφωνό του, έμοιαζε λες και είχε έναν προβολέα στραμμένο πάνω του.

Από τη Δευτέρα, όταν ξεκίνησε στο Λείκχεν, ο Τζακ είχε προσκληθεί στην επιτροπή για την επετηρίδα και στις μισές αθλητικές ομάδες του σχολείου, καθώς και στο βρακί της Έμα Μπεθ Πόρτερ, και αυτές ήταν μονάχα οι προσφορές που είχαν φτάσει στ' αυτιά μου.

Στο μεταξύ, εγώ είχα περάσει όλη τη βδομάδα προσπαθώντας να καταπολεμήσω το φτερούγισμα στο στομάχι μου, το οποίο ξεκίνησε όταν κάθισα δίπλα μου στο μάθημα της κοινωνιολογίας και χειροτέρευσε όταν μου χαμογέλασε στα μαθηματικά. Και μετά εμφανίστηκε στην πρόβα φωτισμού, με αποτέλεσμα να περάσω την τελευταία μισή ώρα κοιτάζοντας το τατουάζ στο μπράτσο του αντί να δίνω προσοχή.

Δεν είχα γοητευτεί όμως μόνο από τα μπράτσα του ή από τα σκούρα γκριζα μάτια του ή από το λακκάκι στο δεξί του μάγουλο. Ήταν απίστευτα ελκυστικός—όχι όμορφος, αλλά γοητευτικός με έναν ανεπιτήδευτο τρόπο, με τη γραμμή του σαγονιού του να μοιάζει περισσότερο με ευθεία παρά με καμπύλη, ενώ δεν πετούσε ούτε μια τούφα από τα κατάμαυρα μαλλιά του— και για πολλές αυτό θα ήταν αρκετό.

Για μένα όμως υπήρχε κάτι περισσότερο. Ο Τζακ ήταν καινούργιος, όπως ήμουν κι εγώ. Όπως εγώ, έλεγε όχι σε όλες τις προσκλήσεις. Ποτέ δεν τον είχα δει να μιλάει σε κάποιον για περισσότερο από δύο λεπτά. Όμως εκείνος έδειχνε να είναι γεμάτος αυτοπεποίθηση. Ήταν λες και στ' αλήθεια... δεν τον ένοιαζε.

Εγώ προσποιούμουν ότι δε με ένοιαζε. Για φίλους. Για αγόρια. Για το ότι δεν είχα προσωπική ζωή. Μερικές φορές

πίστευα ότι το είχα καταφέρει, αλλά μετά κατέληγα να φεύγω στα κρυφά από την πρόβα επειδή ένα προδοτικό κομμάτι του εαυτού μου ήθελε να μάθει αν αυτός ο τύπος που παρακολουθούσα την τελευταία εβδομάδα με παρακολουθούσε επίσης.

Ο Τζακ έστριψε απότομα δεξιά στην έξοδο που οδηγούσε στην αυλή.

Θα έπρεπε να είχα σταματήσει να τον ακολουθώ. Τι σκόπευα να κάνω, τέλος πάντων; Όμως, όταν έφτασα εκεί όπου έστριψε, άκουσα μια φωνή να αντηχεί στον διάδρομο πάνω από τον θόρυβο που έκαναν οι σταγόνες της βροχής. «Γιατί να έρθει εδώ;»

Σταμάτησα απότομα· μπερδεμένη. Κρουφοκοίταξα προσεκτικά μέσα από το άνοιγμα της πόρτας. Ίσως να ήταν κάποιος άλλος.

Δεν ήταν. Το μόνο που μπορούσα να δω ήταν ένα αριστερό μπράτσο, ήταν όμως του Τζακ. Το τατουάζ με την πυξίδα ήταν στραμμένο προς το μέρος μου, με τον Βορρά να δείχνει προς το έδαφος.

«Έχετε ιδέα πότε;» είπε κι εγώ προσπάθησα να βγάλω νόημα. Αν τ' αυτιά μου λειτουργούσαν σωστά, ο Τζακ Μπίσοπ μιλούσε με βρετανική προφορά.

Κοίταξε πίσω του· κόλλησα την πλάτη μου στα ερμάρια.

«Όχι, δεν τον έχω δει ακόμα. Δεν υπάρχουν πιο σημαντικά πράγματα για να ανησυχούμε;» Έκανε μια παύση. «Γιατί οι Ντοφέν να θέλουν εκείνη;»

Εκείνη; Το χέρι μου τινάχτηκε στην μπροστινή τσέπη της τσάντας μου, όπου είχα κρύψει τη φωτογραφία.

«Κύριε;» Η φωνή του Τζακ άλλαξε από ταραγμένη σε μπερδεμένη. «Βέβαια», είπε. «Νούμερο ένα προτεραιότητα. Καταλαβαίνω».

Κούνησα το κεφάλι μου. Φυσικά και δε μιλούσε για μένα. Αλλά για ποιο πράγμα μιλούσε;

«Θα το κάνω απόψε λοιπόν», είπε ο Τζακ έπειτα από μια παύση. «Μάλιστα, κύριε».

Θα πρέπει να έκλεισε το τηλέφωνο, επειδή βλαστήμησε χαμηλόφωνα. Ο ήχος των βημάτων του έγινε πιο αγνός, καθώς απομακρυνόταν πάνω στο βρεγμένο από τη βροχή πεζοδρόμιο.

Το σώμα μου χαλάρωσε πάνω στα ερμάρια. Οι τελευταίες λέξεις της συζήτησης έπαιξαν ξανά μέσα στο κεφάλι μου. *Νούμερο ένα προτεραιότητα. Κύριε.*

Κάποιος παλιός καθηγητής του ίσως. Κάποιος αυστηρός Βρετανός παππούς. Δεν ήταν δική μου δουλειά, αλλά η αβεβαιότητα στη συνήθως ήρεμη φωνή του Τζακ με είχε αναστατώσει όσο και η προφορά.

Στερέωσα μια τούφα σκούρα μαλλιά πίσω από το αυτί μου και έβγαλα ξανά τη φωτογραφία, μελετώντας το πρόσωπό μου στο μουντό φως που έριχναν οι λάμπες φθορίου.

Μια στιγμή.

Κοίταξα πιο προσεκτικά. Αυτή η φωτογραφία είχε τραβηχτεί στην μπροστινή αυλή του σπιτιού μου. Αναγνώριζα το πέυκο.

Δε θυμόμουν να είχε βγάλει η Λάρα φωτογραφίες εκεί, κι εγώ δεν πόσταρα ποτέ φωτογραφίες στο διαδίκτυο.

Επομένως, πού την είχε βρει ο Τζακ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Εϊβερι Τζουν Γουέστ!» Αναπήδησα. Σκεφτόμουν για υπερβολικά πολλή ώρα τη φωτογραφία και τώρα θα αργούσα για την επόμενη ώρα. Γύρισα και είδα τη Λάρα να διασχίζει με φόρα τον διάδρομο προς το ερμάρι μου, ενώ τα μαλλιά της με τις μπλε άκρες τινάζονταν δεξιά κι αριστερά. «Φιλενάδα, σ' ευχαριστώ που με παρατήσες. Τι πρόβλημα υπάρχει;»

Για κάποιο λόγο δεν ήθελα να της πω για τον Τζακ. «Σου είπα ότι δε μου αρέσουν τα ύψη», απάντησα.

Έστριψα λίγο την κλειδαριά μου, ταρακούνησα ελαφρώς το χερούλι και χτύπησα τη γωνία της πόρτας με την παλάμη μου. Άνοιξε απότομα. Όταν έρχεσαι στο σχολείο στη μέση της χρονιάς, παίρνεις κυρίως τα αποφάγια. Τα ερμάρια δεν αποτελούν εξαίρεση.

«Και συμφωνήσαμε ότι ο φωτισμός θα βοηθούσε σε αυτό, θυμάσαι;» Η Λάρα έβγαλε ένα πακέτο καραμέλες από το σακιδιό της και μου το πρόσφερε. Κούνησα το κεφάλι μου. «Και φυσικά έχεις την ευκαιρία να κάνεις παρέα με... εμένα. Αν έκανες σκηνογραφία, θα είχες να κάνεις με την Άμπερ Λίλαντ για την υπόλοιπη χρονιά... και αυτό δεν είναι και πολύ καλό».

Πήρα το βιβλίο του μαθήματος Αρχαίοι Πολιτισμοί. «Δεν πρόκειται να σε παρατήσω για τη σκηνογραφία».

Καθώς πηγαίναμε στο μάθημα για τους αρχαίους πολιτισμούς, η Λάρα μού είπε ότι η Έμι Σίμσον πήρε αποβολή επειδή κάπνιζε παρέα με τον επιστάτη και ότι τώρα ο συνο-

δός της δεν είχε να πάει με καμία στον χορό και ότι η κράτηση που είχαν κάνει για δείπνο ακυρώθηκε.

«Πρέπει να έρθεις», είπε, δείχνοντας το τραπέζι της επιτροπής του χορού. «Το ξέρω ότι είπες πως δε θα έρθεις, αλλά θα μπορούσες να γίνεις η αντικαταστάτρια της Έμι».

Κοίταξα την αφίσα του χορού. Το θέμα ήταν Μια Βραδιά στο Χόλιγουντ. «Δε νομίζω, αλλά ευχαριστώ».

Δεν πήγαινα σε σχολικούς χορούς. Τα κλαμπ –όπως και τα πολύ ωραία και πολύ ενδιαφέροντα αγόρια– δεν ήταν μέρος Του Σχεδίου. Ήμουν αποφασισμένη να ακολουθήσω Το Σχέδιο εδώ στο Λείκχειβεν της Μινεσότα.

«Εσύ χάνεις», είπε η Λάρα. «Τα κριτσίνια στο Olive Garden προσφέρονται χωρίς περιορισμό».

Έπαψα να δίνω προσοχή όταν η Μόλι Μάτισον ήρθε τρέχοντας να ρωτήσει αν μπορούσε να δανειστεί τα αγαπημένα σκουλαρίκια της Λάρα με τα φτερά.

Μήπως η όλη ιδέα Του Σχεδίου ήταν κυνική εκ μέρους μου; Ή κάπως θλιβερή; Σίγουρα. Αλλά πριν από χρόνια, καθώς βρισκόμουν σε ένα φορτηγό μετακομίσεων ανάμεσα στο Πόρτλαντ και το Σεντ Λούις, συνειδητοποίησα ότι έπρεπε να πάψει να με νοιάζει. Το Σχέδιο είχε αποδειχτεί αποτελεσματικό τότε, όπως αποδεικνυόταν αποτελεσματικό και αυτή τη φορά. Η Λάρα ήταν καλή, αλλά δε θα ερχόμασταν ποτέ ιδιαίτερα κοντά. Είχα κάνει πρόβα για τα φώτα σήμερα προκειμένου να ξεφορτωθώ τόσο εκείνη όσο και τη μαμά μου, αλλά είχα επιλέξει συγκεκριμένα αυτή τη δραστηριότητα έτσι ώστε να έχω μια δικαιολογία να απορριφθώ. Σ' ευχαριστώ, υψοφοβία!

Η μοναξιά είναι σαν να περπατάς στο κρύο χωρίς παλτό. Είναι άβολη, αλλά τελικά σε αναισθητοποιεί. Από τη στιγμή όμως που θα συνηθίσεις να μην είσαι μόνος, το σοκ που νιώθεις όταν επιστρέφεις στη μοναξιά είναι όπως όταν σου τρα-

βά κάποιος το πάπλωμα στις έξι το πρωί μες στον Δεκέμβρη, στη Μινεσότα.

Η Λάρα σταμάτησε να μιλάει και μισόκλεισε τα μάτια της. «Τι;» ξεκίνησα να λέω, αλλά μετά είδα. Ο Τζακ διέσχισε τον διάδρομο προς το μέρος μας. Δεν υπάρχει περίπτωση να με ακολούθησε στο σπίτι μου και να με έβγαλε φωτογραφία όταν δεν κοιτούσα. Θα πρέπει να την τράβηξε η Λάρα.

«Είναι γελοίο άτομο», σχολίασε η Λάρα.

Σε αντίθεση με τα άλλα κορίτσια στο σχολείο, εκείνη δεν ενδιαφερόταν για τον Τζακ. Τον θεωρούσε σνομπ. «Υπερβολικά καθωσπρέπει», έλεγε, και δεν είχε τελείως άδικο. Διέσχισε με σιγουριά τον διάδρομο, με τα χέρια του στις τσέπες, φορώντας ένα καλοραμμένο πουκάμισο με τα μανίκια γυρισμένα προς τα πάνω, λες και είχε βγει από φωτογράφιση.

«Ναι», είπα, «γελοίος». Στριφογύρισα τη χρυσή αλυσίδα του μενταγιόν μου ανάμεσα στα δάχτυλά μου και έριξα μια τελευταία ματιά πίσω μου, καθώς το κουδούνι χτύπησε και κατευθυνθήκαμε βιαστικά προς το μάθημα των Αρχαίων Πολιτισμών. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα ο Τζακ σταμάτησε στην πόρτα. Τα μάτια του συνάντησαν τα δικά μου προτού καθίσει στη θέση του, κι εγώ άρχισα να σχεδιάζω γραμμές στο τετράδιό μου.

Ο Τζακ ήταν μαζί μου σ' αυτό το μάθημα, στα μαθηματικά και στην κοινωνιολογία. Μας είχαν κάνει ζευγάρι για μια εργασία με θέμα «Οικογένειες στην Αμερική» τις τελευταίες δύο μέρες στην κοινωνιολογία, πράγμα που σήμαινε ότι τώρα ήξερε τα πάντα για τη ζωή μου, από τις συνεχείς μετακομίσεις μας για τη δουλειά της μαμάς μου μέχρι το ότι ο μπαμπάς μου μας άφησε όταν ήμουν μικρή. Ακόμα δεν μπορούσα να πιστέψω ότι του είχα πει τόσο πολλά. Εκείνος δεν ήταν σε καμία περίπτωση τόσο αποκαλυπτικός. Νόμιζα ότι θα ανέφερε τουλάχιστον τους αριστοκρατικούς Βρετα-

νούς συγγενείς του που του ανέθεταν αινιγματικές αποστολές από το τηλέφωνο.

«Δεσποινίς Γουέστ; Έιβερι;»

Τινάχτηκα και το στιλό μου έπεσε από το θρανίο μου. Δεν είχα καν συνειδητοποιήσει ότι το μάθημα είχε αρχίσει.

«Μπορείς να απαντήσεις στην ερώτηση;» ρώτησε η κυρία Λίντλεϊ.

«Εεε...» Κοίταξα τη Λάρα. Μου έδειξε τις σημειώσεις της, αλλά δεν μπορούσα να διαβάσω τα ροζ ορνιθοσκαλίσματά της. Στο δικό μου τετράδιο, όπου θα έπρεπε να κρατώ κι εγώ σημειώσεις, υπήρχε ένα προχειροφτιαγμένο σκίτσο της πυξίδας που είχε κάνει ο Τζακ τατουάζ. Το κάλυψα γρήγορα με τον αγκώνα μου.

«Οι Διάδοχοι, δεσποινίς Γουέστ, από το κεφάλαιο που σας ανέθεσα να διαβάσετε χθες το βράδυ. Μπορείτε να μας πείτε τον ρόλο που έπαιξαν στη ζωή του Μεγάλου Αλεξάνδρου;»

Είχα διαβάσει το κεφάλαιο. Πάντοτε διάβαζα τα κεφάλαια που μας ανέθετε. Μπορεί να μην ήμουν καλή στους ανθρώπους, αλλά ήμουν καλή στο σχολείο. Αυτή τη στιγμή όμως στο μυαλό μου υπήρχε το απόλυτο κενό.

«Ο Μέγας Αλέξανδρος κατέκτησε ένα μεγάλο μέρος του αρχαίου κόσμου. Εεε... από την Ελλάδα ως την Ινδία», είπα χρονοτριβώντας, καθώς γύριζα σελίδες, ελπίζοντας ότι οι λέξεις θα μου έρχονταν.

Τα χείλη της κυρίας Λίντλεϊ ήταν σφιγμένα λες και είχε δαγκώσει κάτι ξινό.

«Οι Διάδοχοι ανέλαβαν την εξουσία μετά τον Μέγα Αλέξανδρο», είπε μια βαθιά φωνή τρεις σειρές πιο πέρα. Γύρισα. Ο Τζακ με κοιτούσε κατάματα. Η φωνή του είχε επιστρέψει στα φυσιολογικά της, χωρίς ίχνος βρετανικής προφοράς.

Η κυρία Λίντλεϊ σήκωσε το φρύδι της προς το μέρος μου.

«Ο Αλέξανδρος δεν είχε κληρονόμο εξ αίματος, γι' αυτό

άφησε το βασίλειό του στους δώδεκα στρατηγούς του», συνέχισε ο Τζακ.

Η κυρία Λίντλεϊ αναστέναξε κι έστρεψε την προσοχή της σ' αυτόν.

«Σας ευχαριστώ, κύριε Μπίσοπ, που δείχνετε τι συμβαίνει όταν κάνουμε τις εργασίες μας. Αυτή τη φορά θα παραβλέψω το ότι δε σηκώσατε το χέρι σας. Μπορείτε να μας πείτε ποια χρονιά πέθανε ο Μέγας Αλέξανδρος;»

Όταν ο Τζακ απάντησε σε όλες τις ερωτήσεις της, κοίταξε ξανά προς το μέρος μου.

Στράφηκα γρήγορα προς τις σημειώσεις μου. Ευχόμουν να μην το είχε κάνει αυτό. Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμουν ήταν άλλος ένας λόγος για να τον συμπαθήσω. Έσकिσα το σχέδιο του ταπουάζ του, τσαλάκωσα τη σελίδα και την έβαλα στην τσάντα μου.

Μετά το μάθημα, περιμένα μέχρι να βάλει η Λάρα τα βιβλία στην τσάντα της. Φρόντισα να μην κοιτάζω τον Τζακ, αλλά, όταν άκουσα βήματα να κατευθύνονται προς το μέρος μας ενώ οι υπόλοιποι έβγαιναν από την τάξη, ήξερα ακριβώς ποιος ήταν.

Τα σκούρα μαλλιά του Τζακ είχαν κατσαρώσει λίγο από την υγρασία και η υφασμάτινη τσάντα ταχυδρομού που κρατούσε κρεμόταν χαλαρά από τον ώμο του. Άρχισα να παίζω νευρικά με τη δαντέλα στο στρίφωμα της μπλούζας μου.

«Ει! Κι εσύ με κρέμασες στον φωτισμό», είπε η Λάρα, ακουμπώντας τον δείκτη της στη μέση του στέρνου του Τζακ. «Αγενείς! Είστε και ο δυο σας αγενείς!»

«Συγγνώμη γι' αυτό». Η φωνή του Τζακ ήταν χαμηλή και τραχιά, λες και γδερνόταν πάνω σε χαλίκια. «Έπρεπε να κάνω ένα τηλεφώνημα. Ο παππούς μου είναι άρρωστος».

Ωχ! Η ένταση που δεν είχα καταλάβει ότι συσσωρευόταν στο στήθος μου χαλάρωσε. Αντιστάθηκα στην παρόρμη-

ση να ρωτήσω σε ποιο μέρος της Αγγλίας ζούσε ο παππούς του – μετά υπενθύμισα για άλλη μια φορά στον εαυτό μου ότι δε θα έπρεπε να με νοιάζει· ούτε για την προσωπική ζωή του Τζακ ούτε για το γεγονός ότι, ακόμα κι όταν μιλούσε στη Λάρα, κοιτούσε εμένα.

Η Λάρα ζάρωσε τη μύτη της με έναν τρόπο που θα μπορούσε να σημαίνει είτε *λυπάμαι* είτε *μπλιαχ, γέροι!* «Δύσκολη κατάσταση», είπε τελικά. Γύρισε προς το μέρος μου, καθώς κρεμούσα την τσάντα στον ώμο μου, και μετά στράφηκε ξανά προς τον Τζακ όταν συνειδητοποίησε ότι εκείνος δεν έφυγε. Και έπειτα ξανά σ' εμένα. Σήκωσε τα φρύδια της προς το μέρος μου με τον πιο αδιάκριτο τρόπο. «Α, εντάξει. Μόλις θυμήθηκα ότι πρέπει να φύγω. Να κάνω... διάφορα. Έιβ, πέρνα μετά το σχολείο, αν θέλεις, ακόμα κι αν δεν έρθεις στον χορό. Θα φτιάξουμε τα νύχια μας».

Μου ερχόταν να τη σκοτώσω, αλλά το μόνο που έκανα ήταν να ελευθερώσω τα μαλλιά μου, που είχαν σκαλώσει κάτω από το λουρί της τσάντας μου, και να χαμογελάσω μέσα από σφιγμένα δόντια.

«Νομίζω ότι έχασες αυτό». Ο Τζακ μού έδωσε το στιλό μου, καθώς η Λάρα απομακρυνόταν. «Κύλησε ως το θρανίο μου».

«Ευχαριστώ».

Περπατούσε δίπλα μου καθώς βγαίναμε από την τάξη, επιβραδύνοντας τα μεγάλα βήματά του για να συντονιστεί με τα δικά μου. Ήταν ελάχιστα πιο ψηλός από τον μέσο όρο, αλλά και πάλι έπρεπε να γέρνω το κεφάλι μου προς τα πίσω για να τον βλέπω. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή με κοίταξε με την άκρη του ματιού του.

«Και σ' ευχαριστώ για πριν», είπα γρήγορα, «αλλά το διάβασα το κεφάλαιο. Στο τέλος θα θυμόμουν την απάντηση».

«ΟΚ» είπε κι έσμιξε τα φρύδια του. Ήταν πυκνά, σκούρα

και τόσο εκφραστικά όσο στωικός ήταν ο υπόλοιπος. «Συγγνώμη. Νόμιζα...»

«Όχι, δεν πειράζει». Έκανα τις συνηθισμένες κινήσεις για να ανοίξω ξανά το ερμάρι μου. «Απλά λέω ότι ουσιαστικά δε χρειαζόμουν διάσωση. Όμως το εκτιμώ».

Μου χάρισε ένα μικροσκοπικό χαμόγελο και ήταν λες και οι αχτίδες του ήλιου τρύπωσαν μέσα από μια πανοπλία. Κράτησα τον εαυτό μου απασχολημένο βάζοντας τα βιβλία μου στην τσάντα μου.

«Στην πραγματικότητα, Έιβερι», είπε ο Τζακ, «θέλω να σου μιλήσω».

Το βιβλίο μου των μαθηματικών έπεσε στην τσάντα μου βαρύ σαν σίδερο.

«Μπορούμε να πάμε κάπου...» Ακούστηκε ένας βόμβος από το τηλέφωνό του. Ξεφύσησε εκνευρισμένος. «Μια στιγμή».

Καθώς διάβαζε ένα μήνυμα, εγώ έκλεισα το φερμουάρ της τσάντας μου. *Δε με νοιάζει τι έχει να πει*, είπα στον εαυτό μου. *Δε με νοιάζει. Δε με νοιάζει*. Τα μαύρα μποτάκια μου έτριζαν πάνω στα υγρά πλακάκια, ενώ στον διάδρομο αντηχούσαν τα σχέδια της τελευταίας στιγμής για τον χορό και ο θόρυβος από τα πορτάκια των ερμαρίων που έκλειναν για τελευταία φορά πριν από το Σαββατοκύριακο.

Ίσως να με ρωτούσε για κάποια εργασία. Ή ίσως να έλεγε κάτι τρομερά αλαζονικό – έτσι θα αποδεικνυόταν ότι η Λάρα είχε δίκιο κι εγώ τελικά θα μπορούσα να τον ξεχάσω.

Ρίσκαρα μια ματιά προς τα πάνω· τα φρύδια του Τζακ ήταν επικίνδυνα στραμμένα προς τα κάτω καθώς έγραφε ένα μήνυμα. Ήταν το ίδιο βλέμμα που είχε στο πρόσωπό του όταν έφυγε από την πρόβα φωτισμού νωρίτερα.

«Είναι καλά ο παππούς σου;» ρώτησα.

«Ο...» Τα μάτια του μισόκλεισαν για μια στιγμή και μετά ένευσε. «Θα γίνει καλά. Αλλά εγώ... εεε... απόψε». Μετατό-

πισε το βάρος του, περνώντας το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του. «Η Λάρα ανέφερε ότι δε θα πας στον χορό;»

Έσφιξα το λουρί της τσάντας μου στη γροθιά μου.

«Δεν πηγαίνω σε σχολικούς χορούς», απάντησα. Η φωνή μου ήταν μια οκτάβα πιο πάνω από το συνηθισμένο.

«ΟΚ». Ο Τζακ κι εγώ ήμασταν αντανακλάσεις ο ένας του άλλου, δύο νησιά μέσα σε ένα ορμητικό ποτάμι ανθρώπων. «Καταλαβαίνω», είπε. «Συνεχώς μετακομίζεις. Αν δεν πρόκειται να κρατήσει, δεν αξίζει τον κόπο, σωστά;»

Σήκωσα το κεφάλι μου απότομα. Δεν υπάρχει περίπτωση ο τέλει συγκροτημένος Τζακ Μπίσοπ να καταλάβει Το Σχέδιο.

«Απλά... αναρωτιόμουν...» Ο Τζακ έτριψε με τον αντίχειρά του το τατουάζ με την πυξίδα στο μπράτσο του σαν να ήταν μια νευρική συνήθεια. Μετά με κοίταξε, με τα γκριζά μάτια του γεμάτα ελπίδα, και έλιωσα σχηματίζοντας μια λιμνούλα πάνω στο βρόμικο πάτωμα του διαδρόμου. «Ήθελα να σε ρωτήσω αν θα ήθελες να πας. Μαζί μου».

Η υπόλοιπη σχολική χρονιά πέρασε μπροστά από τα μάτια μου σαν αστραπή. Θα πηγαίναμε στον χορό. Ίσως να ανταλλάσσαμε ένα φιλί για καληνύχτα. Θα καθόμασταν ο ένας δίπλα στον άλλο στο μάθημα, θα περπατούσαμε πιασμένοι χέρι χέρι στον διάδρομο. Θα είχα κάποιον που θα καταλάβαινε τι σημαίνει να είσαι ο καινούργιος ενώ όλοι οι άλλοι γνωρίζονται από τότε που φορούσαν πάνες. Και στο τέλος, όσο κι αν θα προσπαθούσα να μην το κάνω, θα τον άφηνα να μπει στην καρδιά μου.

Προχώρησα πιο μπροστά στο μέλλον. Ίσως να περνούσε ένας μήνας, ίσως να περνούσε ένας χρόνος, αλλά αναπόφευκτα θα μετακομίζαμε, και αυτή τη φορά δε θα ήμουν η μόνη που θα έχανε κάποιον.

Έκλεισα τα μάτια μου. Θα ήταν καλύτερα γι' αυτόν να ζητήσει από κάποια άλλη να τον συνοδέψει στον χορό – μια μα-

ζορέτα, ένα μέλος της χορωδίας ή κάποια που δεν ήταν τόσο κατεστραμμένη όσο εγώ. Και ήταν καλύτερα για μένα να ξεχάσω την ύπαρξή του.

Όταν τα μάτια μου άνοιξαν με ένα πετάρισμα, δεν μπορούσα να τον κοιτάξω. «Ευχαριστώ», είπα στα πόδια του. «Αλλά δε νομίζω». Γύρισα και απομακρύνθηκα προτού προλάβει να δει την προσεκτικά μπαλωμένη τρύπα στην καρδιά μου να ξηλώνεται.

Τα μέλη της οικογένειας της Έιβερι Γουέστ μπορούν να κλείσουν το μαγαζί της Prada στη λεωφόρο των Ηλυσίων Πεδίων στο Παρίσι αν θέλουν να κάνουν τα ψώνια τους ανενόχλητοι.

Μπορούν, επίσης, να διατάξουν εύκολα τη ρίψη μιας βόμβας αν θέλουν να ξεκινήσουν πόλεμο. Ανήκουν σε μια πανίσχυρη και επικίνδυνη μυστική κοινωνία που ονομάζεται *Ο Κύκλος των Δώδεκα*, και η Έιβερι είναι το κλειδί σε μια αρχαία προφητεία. Κάποιοι θέλουν να τη χρησιμοποιήσουν ως πiónι. Κάποιοι άλλοι θέλουν να τη δουν νεκρή.

Για να ξεμπερδέψει το μυστήριο που απειλεί τη ζωή της, η Έιβερι πρέπει να ακολουθήσει μια σειρά από ίχνη από τα μνημεία του Παρισιού μέχρι τα στενοσόκακα της Κωνσταντινούπολης, παρέα με δύο αγόρια που δουλεύουν για τον Κύκλο, τον όμορφο Στέλαν και τον μυστηριώδη Τζακ. Καθώς τα ίχνη φέρνουν στο φως μια απίστευτη συνωμοσία που μπορεί να προκαλέσει τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, η Έιβερι ανακαλύπτει ότι και τα δύο αγόρια κρύβουν τα δικά τους μυστικά. Τώρα θα πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στην ελευθερία και στην οικογένεια • αλλά και ανάμεσα στο αγόρι που μπορεί να τη βοηθήσει να σώσει τον κόσμο και το αγόρι που ερωτεύεται.

Κρυφοί έρωτες και κώδικες, εκρήξεις και σκοτεινά μυστικά συγκρούονται σ' αυτό το ρομαντικό θρίλερ, που θα μπορούσε να είναι ένας Κώδικας Da Vinci για νέους.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΜ. 16507